

Vi er alger i solnedgangen som freser seg forsvinnende svart over de gjennomsiktige fjellene. Reiser seg og synker, reiser seg og synker.

Ternene svever over dønningene.

+

Det var ikke i historietimene jeg først forstod menneskets ondskap; jeg er et menneske. De stjal selbuvottene dine fra bestemor Aase, tisset på de hjemmestrikkede vottene og spurte om du likte det. Deilig? Truende. Liker du det, og forlot deg.

Du var heldig, i Russland samme året ble 37 drept fordi de var på skeive; et vindu som istedet for å skille mellom kjøkken og himmel knuses; potetene blir kalde; hvalkjøttet vrir seg i panna, går fortiden tilbake til butikken, skuta, havet; to spermasetter forsvinner i dypet. Er hodene sprekkeferdige av kjærlighetsolje?

+

Å sprengro inn i tåka, telle åreringene og hviske videre, videre. Dykke seg vill når klokkeglasset sprekker. Tida vil ut og tangen danser. Å nærme seg eksistensens grense, det tenkelige, og det utenkelige gjennom skikten av tid, av rom, av blå, blå bølger. Kamskjellene klaprør. Jeg rygger forskrekket når jeg ser hvor like knoklene i hvalens sveiver er en menneskes hånd.